

РЕШЕНИЕ

№ 1042

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11176** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, вр. с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК] против Решение №ПО-101/15.10.21г., издадено от Директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК №С210022-023-0002711/05.10.21 год., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него постановление са неправилни и незаконосъобразни. Твърди, че не са изложени мотиви от публичния изпълнител във връзка с преценката му, че ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни събирането на задължения за данъци и осигурителни вноски. Моли съда да отмени оспореното решение, с което е потвърдено постановлението за налагане на запор върху банкови сметки.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът-Директор на ТД на НАП-гр.С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт М., оспорва жалбата и моли настоящата инстанция да постанови съдебен акт, с който да я отхвърли като неоснователна и недоказана, а оспорваното решение- като правилно и законосъобразно- да бъде оставено в сила.

Представител на СГП, уведомени, не се явява.

От фактическа страна.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №С210022-023-0002711/05.10.2021 г. е издадено във връзка с Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ №Р-22221721004758-039-001/05.10.2021 г., издадено от Г. Л. Е. - ръководител екип. извършващ ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221721004758-020-001/20.08.2021 г. В хода на ревизията ревизиращият екип е установил, че очакваният размер на задълженията на юридическото лице ще бъде общо 46 339, 61 лв., в това число главница 43 266, 66 лв. и лихва в размер на 3 072, 95 лв., изчислена към 05.10.2021 г.

С обжалваното постановление са наложени следните обезпечителни мерки: 1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми. предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в: [фирма] за сумата от 46 339, 61 лв. и в [фирма] за сумата от 46 339, 61 лв. До посочените банки са изпратени запорни съобщения, като същите са приложени по преписката; 2. Запор върху следните движими вещи: одеяла, с подробно описани в постановлението количество и цена на придобиване. От страна на публичния изпълнител е издаден Протокол за опис с изх. №С210022-026-0054165/05.10.2021 г., приложен към процесното ПНПОМ.

На 06.10.2021 г., от страна на жалбоподателя е депозирано Искане за разрешение за разпореждане с имущество с вх. №53-00-2231/06.10.2020 г. Въз основа на искането публичният изпълнител е издал Разрешение за продажба на стоки в оборот на основание чл. 207, ал. 3 от ДОПК.

Дружеството е обжалвало постановлението по административен ред, като същото е потвърдено с Решение №ПО-101/15.10.21г., издадено от Директора на ТД на НАП-С..

Правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд по седалище на жалбоподателя и в законоустановения срок по чл. 197, ал.1 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Съгласно чл. 121, ал.2 от ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 от кодекса, с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 197, ал.1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 ДОПК - в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

В настоящия случай от представените писмени доказателства се установява, че Решение №ПО-101/15.10.21г. Е издадено от Е. Н..д. Директор на ТД на НАП С..

Не са представени доказателства от ответника обаче, за отсъствие на 15.10.21 год. на Директора на НАП С. и заповеди от които да е видно, че последния е делегирал пълномощия за представителство на агенцията за този ден от Н.. Ето защо, според настоящия състав се налага извод, че не е доказано към 15.10.2021 г. да са били налице условия за упражняване на компетентност при заместване от оправомощения Е. Н.. Това води до нищожност на решението, постановено при административното обжалване. В същото време обаче този порок не опорочава до степен нищожност същинския предмет на съдебния контрол - постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Действително предмет на обжалването по съдебен ред съгласно чл. 197, ал.2 от ДОПК е решението на директора на компетентната ТД на НАП, но по същество и съдебният контрол, и административният контрол е върху постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки (аргумент от анализа на уредбата по чл. 197, ал.1-3 от ДОПК). Не е самостоятелен предмет на настоящия съдебен контрол, извън контролирания с него акт, актът на горестоящия административен орган - Директор на съответната ТД на НАП, произнасящ се при обжалването по административен ред по законосъобразността на постановлението. Още един аргумент е и че при непроизнасяне от горестоящия орган се формира мълчаливо потвърждаване на постановлението съгласно чл. 197, ал.2, изр.последно. Ето защо липсата на компетентност у лицето, издало решението по чл. 197, ал.1 от ДОПК, дори и да води до нищожност на решението, то тя не рефлектира върху валидността и законосъобразността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, която съдът също трябва да провери. Същото се явява издадено от компетентен орган – от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 121, ал.1 и ал.2 и чл.195, ал.8 от ДОПК .

Настоящият състав на съда намира, че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение са издадени при липса на мотиви и в нарушение на материалния закон, поради следните съображения:

В производството по чл. 197, ал.2 вр. чл. 121, ал.2 ДОПК съдът може да отмени неотменената по административен ред обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема гаранция или държавни ценни книжа съгласно чл. 197, ал.3, пр.1 вр. чл. 121, ал.2 ДОПК. Настоящият случай не попада в тази хипотеза; б) не съществува изпълнително основание съгласно чл. 197, ал.3, пр.2 вр. чл. 121, ал.2 ДОПК-тази хипотеза също е неприложима понастоящем; или в) не са спазени изискванията за налагането на предварителни обезпечителни мерки съгласно чл. 197, ал.3, пр.3 вр. чл. 121, ал.2 и чл. 195, ал.5 ДОПК. В случая е налице третата отменителна хипотеза.

Първо, според отразеното в Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК №С210022-023-0002711/05.10.21год.същото е издадено от публичен изпълнител по повод на постъпило мотивирано искане от главен инспектор по приходите, във връзка с ревизия, възложена със ЗВР № Р-22221721004758-020-001/20.08.21г. Тази констатация е направена, без да се извърши надлежен контрол по чл. 197, ал.1 ДОПК. В изпратената на съда от ТД на НАП – С. по реда на чл. 150, ал.1 вр. чл. 144, ал.2 ДОПК административна преписка се съдържа едно единствено такова искане, приложено на л.31 от делото, което не е датирано, не е изведено с изходящ номер, не е

подписано от който и да е орган по приходите.

Въз основа на това искане и съдържащото се в него предложение е издадено Постановление №С210022-023-0002711/05.10.21 год.за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК, с което за обезпечаване на очаквано публично вземане на основание чл. 121, ал.1 ДОПК е наложена предварителна обезпечителна мярка – запор по чл. 198, ал.1, т.2, пр.2 вр. чл. 202, ал.1 ДОПК на наличните и постъпващи суми в размер на 46 339.61 лв. по банковата сметка на дружеството, както и на вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите и сумите, предоставени за доверително управление, в БАКБ АД и О. АД, както и запор върху движими вещи- одеяла, описани в протокол от 04.10.21г.. Така искането е изчерпало правния си ефект с издаденото въз основа на него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК. Налага се извод, че Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК №С210022-023-0002711/05.10.21 год. е служебно издадено от публичен изпълнител по негова собствена инициатива, без изискуемото се от чл. 121, ал.1 ДОПК искане, което да е формално изрядно, като минимум подписано от орган по приходите, извършващ ревизията по ЗВР Р-22221721004758-020-001/20.08.21г. На второ място, дори да се приеме за изрядно от външна, формална страна, извън констатираните му формални дефекти, искането сочи, че ревизираното дружество има следното имуществено състояние: банкова сметка в О. АД, никъде в него не се споменава за друго имущество и банкова сметка в БАКД АД. В искането е посочен и очакваният размер на задълженията за ДДС и лихви върху тях, които ще бъдат установени с ревизионния акт. Посочено е още в искането, че в хода на ревизията са установени данни за приспаднат данъчен кредит, без да е налице право на приспадане на данъчен кредит за извършени разходи. При тези данни в направеното искане от органа, извършващ ревизията, публичният изпълнител е наложил запор върху декларирана активна банкова сметка, находяща се в О. АД, в БАКБ АД и запор на движими вещи по протокол от 04.10.21г. Без да се мотивира, защо при наличието на активи на стойност по данни от протокола 95 665лв. По цена на придобиване е наложил запор и на банковите сметки, за част от които дори няма искане, както няма искане и за описаните в протокола движими вещи, които надвишават в пъти очакваният размер на публичното задължение Единствените съдържащи се в искането мотиви се свеждат до посочването, че събирането на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на субекта, но този извод не е обоснован. Защото още към датата на искането дружеството е разполагала с достатъчно имущество-видно от протокола за опис на одеяла от 04.10.21г., надвишаващи два пъти пъти очакваният размер на публичното задължение. Тъй като от момента на налагане на запора длъжникът се лишава от възможността да се разпорежда с вещите, да ни унищожава, поврежда или изменя. Но дори и да се разпорежи със запорираните вещи, извършените сделки биха били недействителни спрямо вискателя. Следва да се има предвид, че запорираните движими вещи-276 броя одеяла, нито се твърди, нито има данни да са обект на друго обезпечение, за друго изискуемо задължение на дружеството, за да може да се правят някакви изводи за недостатъчност на притежаваното от нея имущество, което да покрие евентуалните бъдещи вземания на държавата, които ще бъдат установени с

приключване на ревизионното производство. Решаващият орган не е изложил нито едно съображение защо счита, че подлежащите на установяване от ревизията задължения за ДДС и лихви с очакван общ размер 46 339 лв. не са изцяло, редовно гарантирани с издаденото Постановление с изх. № С210022-023-0002711/05.10.21г. и защо се налага едновременно действие и на друга обезпечителна мярка-запор върху постъпващи суми в банкова сметка в О. АД и БАКБ АД, което води до свръхобезпеченост.

Вместо да го констатира, Решение № ПО-101/15.10.21г. възпроизвежда общата разпоредба на чл. 195, ал.2 ДОПК, без конкретно да сочи защо и как при запорирани движими вещи, чиято балансова стойност покрива публичните задължения изцяло, дори в неколнократен размер и не дава отговор на въпроса чрез излагане на конкретни мотиви защо и по какъв начин събирането им ще е невъзможно или затруднено, така че да трябва да се извършва допълнително или едновременно обезпечение на същите задължения и чрез запор на вземания на постъпващите в банковата сметка на фондацията вземания. Последният, противно на възприетото в Решение № ПО-101/15.10.21г., в действителност е разпореден без изискуемата се от чл. 121, ал.1 ДОПК обезпечителна нужда.

Трето, не е спазеното и правилото по чл. 121, ал.2 вр. чл. 195, ал.7 ДОПК всяко обезпечение да съответства на вземанията на държавата и общините, установени или установяеми по реда на чл. 195, ал.5 ДОПК. Тази задължителна по закон съпоставимост е накърнена с атакуваното в настоящото поризводство постановление. В случая превишение е налице дори само ако се вземе предвид общата балансова стойност на всички запорирани движими вещи-одеяла, а ако към нея се прибави и сумата по запорите в банковата сметка на дружеството в двете търговски банки, то общата сума на тези две, наложени по реда на чл. 121, ал.1 ДОПК предварителни обезпечителни мерки съществено надхвърля обезпеченото с тях бъдещо публично вземане.

Този дисбаланс нарушава чл. 195, ал.7 ДОПК, изискващ да има винаги пълно съответствие, т.е. равенство между обезпеченията и вземанията на държавата, гарантирани чрез тях. Нарушен е и чл. 198, ал.2 ДОПК, съгласно който публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума, но до размера на вземането. Този законов максимум не е зачетен -

предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал.1 вр. чл. 198, ал.1, т.2, пр.1 и 2 ДОПК се механично кумулирани, всяка от тях за пълния предполагаем размер на съответното публично вземане към дружеството. Така прагът по чл. 198, ал.2 ДОПК е преминал с налагането на запор върху банковите сметки, наложен с оспореното в настоящото производство постановление, без да е лимитиран по какъвто и да е начин. Резултатът е свръхобезпеченост, в конфликт с принципа на съразмерност. По този начин запорът на вземанията върху постъпващите в банковата сметка суми по Постановление №С210022-023-0002711/05.10.21 год., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

непропорционално, в разрез с чл. 6, ал.2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК засяга правата и законните интереси на длъжника в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която този акт се издава. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото

за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В този смисъл е и практиката на СЕС по решение от 18 декември 1997 г. по обединени дела С-286/94, С-340/95, С-401/95 и С-47/96. В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел. В случая запорът на сумите по банковите сметки ненужно дублира запорът на движими вещи, при наличие на покрити, несъществуваща обезпечителна нужда и презастрахова интересите на публичния взыскател за сметка на възлагане на прекомерно обезпечителна тежест върху длъжника. Решение № ПО-10151/15.10.2021 год. е издадено в производство за административно обжалване по чл. 197, ал.1 ДОПК на Постановление №С210022-023-0002711/05.10.21 год., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., в което по-горестоящият административен орган е следвало да се провери правомерно, законосъобразно и целесъобразно ли е наложена предварителната обезпечителна мярка - запор на вземания на длъжника върху постъпващи суми в банковата му сметка, което той не е сторил.

Вследствие на това свое процедурно, решаващият орган по чл. 197, ал.1 ДОПК е извел изводите, без действителните факти от значение за спора да са били обективно установени съгласно чл. 3 ДОПК и чл. 7, ал.1 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, без всички те да са прецени съгласно чл. 7, ал.2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК и без те да са изяснени чрез служебно събиране на необходимите допълнителни доказателства съгласно чл. 5 ДОПК и чл. 9, ал.2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК.

Липсата на мотиви относно необходимостта за налагане на мярката върху активи на стойност, несъразмерна на обезпечителната нужда, съставлява нарушение на изискването на чл. 195, ал.2 ДОПК и лишава съда от възможност да установи дали актът е в съответствие с целта на закона. Това нарушение е особено съществено и е основание постановлението за налагане на обезпечителните мерки да бъде отменено като незаконосъобразно.

С оглед всички тези изложени съображения за липса на мотиви за наложената мярка, съдът намира, че в случая не е доказана обезпечителна нужда, а наложената мярка противоречи както на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и на преследваната от закона цел. Оспореното постановление на това основание следва да се отмени.

При този изход на делото на основание чл. 161, ал.1, изр.1 вр. чл. 144, ал.2 ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на внесената държавна такса - 50 лв.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТ, по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] на Решение №ПО-101/15.10.21г., издадено от Директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК №С210022-023-0002711/05.10.21 год., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК №С210022-023-0002711/05.10.21 год., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП-С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 50 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: